

Arnhem, 5 november 2023

Lieve Alle Heiligen,

De lichtbruine dagen zijn begonnen,
nu de schemer tegen het einde van de werkdag invalt verknust het huis,
met theelicht, bladvondst en paddenstoelenstoof.

Het was Allerheiligen, een dag om te gedenken
wie in afgelopen eeuwen offers voor de mensheid had gebracht.

Die avond zat Lotje, onze witte kat,
een leven geleden bevlooid en beluisd van straat geplukt,
catatonisch op ons bed en weigerde eten en drinken.

Een week eerder had een buurvrouw Lotje ervan beschuldigd
dat ze haar chihuahua aangevallen had. Zonder enige provocatie.

De chihuahua – volgens het oude volk der Tolteken een heilig dier
dat gebruikt werd als offer om de zonden van de mensheid op zich te nemen,
had als gevolg van dit zinloze geweld een driedubbele pootbreuk opgelopen.

De operatie had een bedrag gekost
waar je twee tot vier verse dwerghondjes voor kan kopen,
maar de buurvrouw was nu eenmaal gehecht aan deze.

Een vreemd verhaal, vonden wij, want Lotje,
inmiddels het feline equivalent van hoogbejaard,
kenden wij niet als hondenmepper,
maar de buurvrouw waarschuwde ons dat,
mocht ze Lotje nog eens op haar terrein vinden,
ze verregaande maatregelen zou nemen.

Dus toen we de poes gespeend van eetlust en levensvreugd aantreffen,
vreesden wij een aanslag of vergiftiging –
de geest is vreemd en vlucht vaak naar het onvoorstelbare.

De dierenarts drukte onze paranoia gelukkig snel de kop in;
Lotje is oud en mankeerde wat oude katten nu eenmaal kunnen mankeren: van alles.

De medicatie kostte een bedrag
waar we twee tot vier verse katten voor hadden kunnen kopen,
maar we waren nu eenmaal gehecht aan deze.

Ook moesten we natuurlijk speciaal voer kopen,
want dat moet altijd als je kat iets mankeert.

Uit kostenbesparing ontbijten we nu
met de overbodig geworden kattenbrokken.

Geen offer waarmee we de zonden van de mensheid op ons nemen,
een heiligverklaring wacht ons niet, maar een offer desalniettemin.